

Sygn. akt III AUa 827/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r. w Szczecinie

sprawy M. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie renty w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 sierpnia 2014 r. sygn. akt VI U 155/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od ubezpieczonego M. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział wG. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 827/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczony M. J. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 18.01.2013r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu podał, że stwierdzono u niego schorzenie w postaci zespołu cieśni nadgarstków, które uznawane jest za chorobę zawodową.

Organ rentowy # Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS ustalające, iż ubezpieczony jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy do 30.09.2014r. oraz że niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Wyrokiem z dnia 21 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. J. urodzony (...) ma wykształcenie zawodowe – murarz - tynkarz. Pracował w zawodzie, a także jako zdobnik plastik, palacz c.o., rzeźbiarz, malarz, prowadził własną działalność gospodarczą. Od 14.10.2007r. pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z tzw. „ogólnego stanu zdrowia”, przyznaną okresowo do 30.09.2014r.

Ubezpieczony legitymuje się decyzją o stwierdzeniu choroby zawodowej wydaną przez Państwową Stację Sanitarno – Epidemiologiczną w G.. w postaci zespołu cieśni w obrębie nadgarstka prawego i lewego wymienioną w poz. 20.1 wykazu chorób zawodowych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30.06.2009r. w sprawie chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 105, poz. 869).

Lekarz Orzecznik ZUS, a następnie Komisja Lekarska ZUS uznały, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30.09.2014r., a niezdolność ta nie ma związku z chorobą zawodową. Decyzją z dnia 18.01.2013r. ZUS odmówił ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ubezpieczony cierpi na obustronny zespół cieśni nadgarstków z zachowaną chwytnością obu rąk. Stan zdrowia ubezpieczonego nie daje podstaw do uznania go za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową.

W dniu 27.11.2012 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Pozwany organ rentowy, powołując się na orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS uznające ubezpieczonego za osobą częściowo niezdolną do pracy okresowo do 30.09.2014r. oraz że niezdolność ta nie ma związku z chorobą zawodową, odmówił mu wnioskowanego świadczenia.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji ocenił, że na skutek zaskarżenia przez ubezpieczonego decyzji z dnia 18.01.2013r. istotnym w sprawie było ustalenie i rozstrzygnięcie, czy M. J. spełnia warunki niezbędne do uznania, że jest osobą, co najmniej częściowo niezdolną do pracy i czy niezdolność ta ma związek z chorobą zawodową. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.2009.167.1322 j.t.) prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. Przepis art. 16 ust. 2 ustawy stanowi, iż przy ustalaniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące trybu orzekania o niezdolności do pracy. Przepis art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3). Stosownie do treści art. 13 ust, 1 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotem badania przez organ rentowy w niniejszej sprawie, a w trybie odwołania również sądu jest związek przyczynowy między rozpoznaną chorobą zawodową, a istniejącą ewentualną niezdolnością do pracy.

Celem wyjaśnienia spornych okoliczności Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu dziedzin odpowiadających schorzeniom ubezpieczonego – ortopedy, neurologa oraz medycyny pracy.

W ocenie biegłych ortopedy i neurologa brak u ubezpieczonego niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Biegli wskazali, że zespół cieśni nadgarstków stwierdzony u ubezpieczonego nie ma dużego nasilenia, w czym wyraża się stan kliniczny obu nadgarstków, wycena uszczerbkowa 10%. Biegli podkreślili, że ubezpieczony jest zdolny do pracy innej niż roboty stolarskie oraz rzeźbienie artystyczne w drewnie, albowiem nie jest wskazane wykonywanie prac z powtarzalnymi ruchami nadgarstków. Biegli uważają, że ubezpieczony w trybie normalnym mógł i może wykonać zabieg uwolnienia cieśni obu nadgarstków (chirurgicznie) w ramach czasowej niezdolności do pracy (druk L4). Ubezpieczony może aktualnie pracować w charakterze montażysty gniazd elektrycznych, palacza c.o., może wykonywać prace usługowe w zakresie robót stolarskich – prace te powinny być wykonywane z ograniczeniem dźwigania. Biegli podzielili ustalenia KL ZUS z 11.01.2013r., że ubezpieczony jest częściowo i okresowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 30.09.2014r. z powodu choroby wieńcowej stabilnej II CCS, przewlekłego niedokrwienia kończyn dolnych do diagnostyki, nadciśnienia tętniczego II stopnia wg WHO.

Biegła medycyny pracy stwierdziła, że niezdolność badanego do pracy nie pozostaje w związku chorobą zawodową. Badany nie podjął leczenia chirurgicznego uwolnienia cieśni nadgarstków, które mogłoby doprowadzić do wyleczenia schorzenia. W związku z rozpoznaną chorobą zawodową ubezpieczony jest niezdolny do pracy wymagającej wykonywania ruchów monotypowych obu nadgarstków, utrzymywania rąk w pozycji wymuszonej, prac wymagających precyzji, np. prac stolarsko – rzeźbiarskich, czyli prac wykonywanych na ostatnio zajmowanym stanowisku pracy. Jednak nie musi on wykonywać takich pracy. W związku z chorobą zawodową badany jest zdolny do pracy fizycznej na ogólnym rynku z ograniczeniem dźwigania ciężarów i wymienionym powyżej ograniczeniami. Ograniczenia te jednak nie stanowią o niezdolności do pracy w ogóle. Ubezpieczony może wykonywać pomocnicze prace stolarskie i budowlane, pracować jako palacz c.o., montażysta gniazd elektrycznych lub wykonywać inne prace na ogólnym rynku pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi. Biegła podzieliła stanowisko KL ZUS, że niezdolność badanego do pracy wynika z ogólnego stanu zdrowia i nie ma związku z chorobą zawodową.

Również druga biegła sądowa specjalista medycyny pracy nie znalazła podstaw do uznania długotrwałej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Biegła zgodziła się z opiniami wydanymi przez innych biegłych opiniujących w przedmiotowej sprawie oraz z orzeczeniem KL ZUS. Wskazała, iż z uwagi na zdiagnozowany obustronny zespół cieśni nadgarstka wskazane jest leczenie operacyjne, przeprowadzone w ramach zwolnienia lekarskiego. Nie stwierdzono u ubezpieczonego zaburzenia funkcji chwytnej. Badany nie powinien być zatrudniony na stanowisku wymagającym ruchów monotypowych w stawach nadgarstkowych, utrzymywania rąk w pozycji wymuszonej. Nie powinien dźwigać znacznych ciężarów w trybie ciągłym ani wykonywać ciężkiej pracy fizycznej. Nie ma jednakże przeciwwskazań do pracy w charakterze palacza c.o., montażysty gniazdek elektrycznych. Ubezpieczony może wykonywać prace murarskie, budowlane, drobne prace stolarskie z uwzględnieniem przeciwwskazań, wykonywać szyldy. Ubezpieczony zgłaszał zastrzeżenia do wydanych w sprawie opinii, zarzucając im niekonsekwentność. Podniósł, że liczne schorzenia na które cierpi, ich charakter, a także nasilenie i długotrwałość niekorzystnie wpływają na jego ogólny stan zdrowia, a tym samym powodują faktyczną niezdolność do pracy.

W ocenie Sądu I instancji zastrzeżenia ubezpieczonego nie wywierają wpływu na wartość opinii. Zastrzeżenia te nie mają bowiem charakteru merytorycznego i nie ujawniają okoliczności, które podważałyby kompetencje, rzetelność lub wiarygodność biegłych. Stanowią one jedynie polemikę z wnioskami opinii i wyrażają niezadowolenie ubezpieczonego, co pozostaje bez wpływu na ocenę opinii dokonaną przez Sąd.

W konsekwencji Sąd Okręgowy w pełni dał wiarę i podzielił przedstawioną w opiniach argumentację, iż niezdolność do pracy ubezpieczonego nie ma związku z rozpoznaną u niego chorobą zawodową.

Podzielone przez Sąd I instancji opinie są pełne, logiczne i wyczerpująco uzasadnione. Wnioski w nich zawarte są zgodne i jednoznaczne co powoduje, że Sąd uznał omawiane dowody za miarodajne dla wydania rozstrzygnięcia w rozpoznawanej sprawie.

Z przedstawionych przez ten Sąd definicji niezdolności do pracy wynika, że nie ma niezdolności do pracy w przypadku, gdy naruszenie sprawności organizmu nie jest przeszkodą do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi lub możliwymi do nabycia kwalifikacjami. Zmiany w organizmie powodujące przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku nie przesądzają o niezdolności do pracy, nawet częściowej, jeżeli zdolność do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami została zachowana (wyrok Sądu Najwyższego z dn. 8 stycznia 2009 r., sygn. Akt I UK 200/08, publ. LEX nr 738337).

Przenosząc powyższe regulacje na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy zważył, iż istnienie przeciwwskazań do wykonywania prac w wymagających długotrwałych ruchów monotypowych w stawach nadgarstkowych, nie jest równoznaczne z utrzymywaniem się u ubezpieczonego niezdolności do pracy związanej z chorobą zawodową. W świetle wydanych opinii sporządzonych z uwzględnieniem posiadanego przez ubezpieczonego doświadczenia zawodowego i wykształcenia bezsprzeczne jest, w ocenie Sądu orzekającego, że M. J. zdolny jest do wykonywania prac zgodnych z jego kwalifikacjami.

W konsekwencji powyższych wywodów Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczony nie spełnił przesłanek, od których ustawa uzależnia przyznanie świadczenia rentowego. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, iż nie jest on osobą niezdolną do pracy. Nie znajdując zatem podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł ubezpieczony. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a polegający na stwierdzeniu, że niezdolność do pracy odwołującego nie pozostaje w związku z chorobą zawodową,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego, poprzez uznanie za wiarygodne wyników opinii biegłych sądowych, którzy podzielili ustalenia Komisji Lekarskiej ZUS z 11 stycznia 2013 roku, w sytuacji gdy odwołujący podnosił okoliczności jedynie pobieżnego przebadania go przez biegłych.

W oparciu o powyższe ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż niezdolność do pracy odwołującego pozostaje w bezpośrednim związku z chorobą zawodową oraz o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odpowiedzi na apelację organ wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Całość podjętych ustaleń faktycznych tego Sądu przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu wyroku zasługuje na akceptację. Ustalenia te jako prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym Sąd Apelacyjny podziela przyjmując za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 r., V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40). Analiza akt postępowania wskazuje, że nie wystąpiło w niej również naruszenie przepisów prawa materialnego.

Zarzuty skierowane przeciwko ustaleniu braku związku między niezdolnością do pracy ubezpieczonego z chorobą zawodową, które oparte zostało na wnioskach wydanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym opinii biegłych sądowych, w ocenie Sądu Odwoławczego pozbawione są merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie polemikę z prawidłową oceną zgromadzonego materiału dowodowego, abstrahując od obowiązujących w tej mierze regulacji prawnych. Nie może zaś stanowić uzasadnionej podstawy apelacyjnej polemika z wynikiem postępowania dowodowego i oceną dokonaną w granicach swobodnej oceny dowodów przez Sąd orzekający. Ocena ta była bowiem swobodna, a nie dowolna i nie naruszyła granic określonych treścią przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Roszczenie ubezpieczonego opiera się na przepisach z art. 17 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002 r. nr 199 poz. 1673 ze zm.) w związku z art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. nr 162 poz. 1118 ze zm.). W sprawie należało zatem wykazać, że stan zdrowia ubezpieczonego uzasadnia jego niezdolność do pracy, pozostającą w związku z chorobą zawodową. Sąd Odwoławczy miał więc na względzie, że rozstrzygnięcie uzależnione było od specjalistycznej wiedzy, jaką dysponowali biegli sądowi. Ugruntowane orzecznictwo prezentuje jednoznaczny pogląd, że z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 27 listopada 1974 r., II CR 748/74 LEX nr 7618).

Analiza opinii biegłych ortopedy i neurologa złożonych w postępowaniu przed Sądem Okręgowym, prowadzi do ustalenia, że stan ortopedyczno – neurologiczny ubezpieczonego nie czyni ubezpieczonego niezdolnym do pracy całkowicie lub częściowo z ogólnego stanu zdrowia i w związku z chorobą zawodową. Biegli rozpoznali co prawda obustronny zespół cieśni nadgarstków z zachowaną chwytnością obu rąk, jednak zaakcentowali, że jest to schorzenie do leczenia w ramach zwolnienia lekarskiego, nie powodujące jakiegokolwiek niezdolności do pracy. Podkreślili jednocześnie, że ubezpieczony jest zdolny do pracy innej, niż roboty stolarskie oraz rzeźbienie artystyczne, bowiem nie jest wskazane wykonywanie prac z powtarzalnymi ruchami nadgarstków. Może on natomiast w ich ocenie pracować w charakterze montażysty gniazd elektrycznych, palacza c. o., może wykonywać prace usługowe w zakresie robót stolarskich, choć prace te powinny być wykonywane z ograniczeniem dźwigania. Opinia ta znalazła potwierdzenia także w opinii biegłego sądowego w zakresie medycyny pracy, który uznał, że niezdolność badanego do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. Potwierdził, że ubezpieczony nie może wykonywać prac na ostatnio zajmowanym stanowisku pracy, jednak jest zdolny do pracy na ogólnym rynku pracy z ograniczeniem dźwigania ciężarów oraz wykonywania prac wymagających wykonywania ruchów monotypowych obu nadgarstków, utrzymywania rąk w pozycji wymuszonej, prac wymagających precyzji, czyli na przykład prac stolarsko – rzeźbiarskich. Ubezpieczony w przekonaniu biegłego może wykonywać pomocnicze prace stolarskie i budowlane, pracować jako palacz c.o., montażysta gniazd elektrycznych lub wykonywać inne prace na ogólnym rynku pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi.

W reakcji na zarzuty ubezpieczonego Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii innego specjalisty medycyny pracy, który w całości zgodził się z poprzednimi opiniami. Nadto podkreślił, że brak jest także podstaw do uznania długotrwałej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, czym rozproszył wątpliwości podniesione przez skarżącego. Reasumując swe rozważania, biegły zgodził się z orzeczeniem KL ZUS o uznaniu częściowej niezdolności do pracy jedynie do września 2014r. oraz stwierdził poprawę stanu zdrowia ubezpieczonego na skutek prowadzonej rehabilitacji, która objawia się ustąpieniem objawów korzeniowych, rozciągowych, ubytkowych neurologicznych.

Konkluzje wydanych w sprawie opinii są zgodne i stanowcze. Wynika z nich jednoznacznie co było podstawą uznania ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 30 września 2014 r. oraz na czym polega poprawa w stanie zdrowia badanego po tej dacie. Sąd Apelacyjny miał też na uwadze, że opinie biegłych okazały się zgodne z wnioskami lekarzy orzeczników organu rentowego. Z akt rentowych ubezpieczonego wynika bowiem, że M. J. nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z „ogólnego stanu zdrowia”. Zarówno Lekarz

Orzecznik ZUS, jak i Komisja Lekarska ZUS uznali, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 30.09.2014r., jednakże niezdolność ta nie miała związku z chorobą zawodową.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości co do trafności ocen zawartych w opiniach. Opinie biegłych zostały wydane przez biegłych lekarzy, którym nie można zasadnie zarzucić braku rzetelności czy fachowości. Zostały one przekonująco i profesjonalnie uzasadnione. W szczególności opiniujący w sposób pełny i wyczerpujący odpowiedzieli na pytania też dowodowych postawionych przed Sądem Okręgowym, w tym też odnieśli się do zarzutów ubezpieczonego oraz przedstawianej przez niego dokumentacji. Wnioski biegłych wynikają z wnikliwej analizy dokumentacji medycznej, orzecznicznej oraz stanowiska konsultantów i orzeczników ZUS, jak i własnego badania.

Sąd Apelacyjny zważył, że opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie SN z 07.11.2000r., sygn. I CKN 1170/98, wyrok SN z 15.11.2000r., sygn. IV CKN 1383/00). W ten sposób Sąd dokonuje weryfikacji stanowiska wyrażonego przez lekarza leczącego, jak i orzecznika organu rentowego. Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.02.2003 r., IV CKN 1763/00). Uwzględniając wskazane wytyczne, w ocenie Sądu Apelacyjnego ostatecznie zarzuty zgłoszone w środku zaskarżenia nie znalazły potwierdzenia w obiektywnych wynikach analizy przeprowadzonej przez biegłych sądowych powołanych w niniejszej sprawie, jak i w dokumentacji medycznej.

Wobec treści apelacji przypomnieć trzeba, że renta z tytułu niezdolności do pracy, także w związku z chorobą zawodową, jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego czyniącego badanego obiektywnie niezdolnym do pracy, co musi mieć bezpośrednią przyczynę w przedmiotowej chorobie zawodowej. Specyfika ryzyka niezdolności do pracy przejawia się jednak w niestałości tego stanu faktycznego i prawnego, dlatego skierowanie na badanie lekarskie służy ustaleniu niezdolności do pracy, tj. oceny stanu jego zdrowia jako przesłanki warunkującej prawo do renty. W razie ustalenia w tym trybie braku niezdolności, prawo do świadczenia nie może powstać. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez lekarza orzecznika ZUS, który dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Treść orzeczenia lekarza orzecznika ZUS w przedmiocie zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, braku tej niezdolności lub jej ponownego powstania, powinna w równym stopniu wynikać zarówno z profesjonalnej (tj. uwzględniającej aktualny stan wiedzy medycznej) oceny stanu zdrowia badanego (wyrok Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2001 r., II UKN 181/00, OSNAPiUS 2002, nr 17, poz. 418), jak i odpowiedniego uwzględnienia (powiązania) biologicznego aspektu niezdolności do pracy z elementami ekonomicznymi, np. posiadanymi kwalifikacjami, możliwością przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwością wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, celowością przekwalifikowania (art. 13 ust. 1 ustawy rentowej). Pominięcie albo błędna ocena – w decyzji organu rentowego wydanej na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a od 1 stycznia 2005 r. również komisji lekarskiej (art. 14 ust. 3 ustawy rentowej) – któregokolwiek ze wskazanych wyżej elementów niezdolności do pracy stanowi dla ubezpieczonego podstawę do odwołania się do sądu ubezpieczeń społecznych o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000, nr 16, poz. 624 i z 6 października 2000 r., II UKN 22/00, OSNAPiUS 2002, nr 10, poz. 247).

W postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy – weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, z zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opiniom biegłych sądowych.

Wobec wyników opinii biegłych sądowych dokonanych na podstawie badań ubezpieczonego, oraz przedłożonej dokumentacji medycznej, a wreszcie także w świetle aktualnej wiedzy medycznej, w sprawie nie ujawniono żadnych

podstaw uzasadniających częściowe choćby wykluczenie ubezpieczonego z pracy zarobkowej. W szczególności należy mieć na względzie, że ubezpieczony dotychczas wykonywał szereg prac, nie wymagających dźwigania ciężarów, czy wykonywania ruchów monotypowych, jak montażysta gniazd elektrycznych, palacz c.o.

Sam fakt trudności z podjęciem zatrudnienia, spowodowany wyłącznie uwarunkowaniami rynku pracy, nie może podważyć dokonanej w sprawie oceny przesłanki niezdolności do pracy. Podobnie zresztą jak i trudności materialne ubezpieczonego. W tej sprawie ważne jest bowiem wyłącznie ustalenie, że ubezpieczony zachował kompetencje do wykonywania pracy z uwagi na swoje predyspozycje zdrowotne. Subiektywne odczucia ubezpieczonego nie mogą zaś stanowić podstawy oceny jego stanu zdrowia, a jak już wyżej wskazano chociaż występują u skarżącego ustalone schorzenia to jednak stopień ich nasilenia nie powoduje niezdolności do pracy w rozumieniu przywołanych przepisów, a tym samym nie została spełniona jedna z przesłanek przyznania prawa do renty w związku z chorobą zawodową.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Wysokość kosztów ustalono w oparciu o § 2 ust. 1-2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

SSA Urszula Iwanowska SSA Romana Mrotek SSA Jolanta Hawryszko